

Joan Sala Fainé

EL TRASLLAT I L'ESTADA A LA MODEL. LA VIDA A LA PRESÓ

La vida a la Model era summament avorrida. Estàvem reunits els presos polítics dintre la galeria 4, que en deien, i dintre ella, [hi havia] un sector dedicat als polítics. Nosaltres en concret, dels cinc, tres estaven en una cel·la, i jo em va tocar amb el company Jaume Sala i un amb un altre xicot de Terrassa. Allà era, parlar molt, llegir i poca cosa més. Realment és podia fer molt poca cosa.

Ens podien venir a visitar, em sembla que era un cop per setmana, no me'n recordo exactament, em sembla que era un cop per setmana. El vis a vis clàssic, amb una reixa entremig d'un vidre. Però sí, la mare sempre la tenia allà a punt.

Hi havia un temps determinat, no sé si eren vint minuts o quan, et deixaven parlar amb força tranquil·litat.

En la nostra experiència, no hi va haver cap moment dintre la Model, que jo recordi, de situació difícil. La dificultat era estar allà dintre. Aquesta era una cosa clara. La solidaritat que ens arribava de fora era contínua, la palpàvem contínuament, cosa que això ens donava molt caliu. Per la casualitat de morir el Franco, es va accelerar molt la nostra sortida. Va ser una experiència, la de la presó Model, relativament fàcil, a diferència de la situació prèvia, del moment de tortura.

La d'allà dintre va ser relativament tranquil·la. El greu hagués estat si s'hagués consolidat la situació i haguéssim passat a les penes previsibles que hi havia.

Jo me'n recordo en concret que l'advocat Marc Viader em va comentar que a mi em podien arribar a caure -em sembla que eren onze anys. Si la situació social no hagués canviat realment ja hagués sigut terrible la situació de la pròpia estada a la Model.

Aquesta sí que és una anècdota passatgera on, com aquell qui diu, vaig poder conèixer una presó per dintre, amb els seus components, les persones. Gairebé diria [que va ser] una època per mi enriquidora, en aquest sentit del petit període que hi vaig passar. No ho recordo en cap aspecte negatiu, fora això, la falta de llibertat que, evidentment no és maca.